Lieke is haar knuffel kwijt

Verdriet om iets dierbaars

Lieke heeft
een knuffel.

Een zachte,
bruine beer.

Ze noemt hem
Bram.

Bram ligt elke
nacht
bij haar in bed.

Als Lieke
verdrietig is,
pakt ze Bram stevig vast.

Dan voelt ze
zich
weer een beetje beter.

**Bram is heel
belangrijk
voor Lieke.**

Hans Vermeulen

Overal mee naartoe

Lieke neemt
Bram
bijna overal mee naar toe.

Naar de bank.

Naar haar bed.

Soms zelfs
naar de auto.

Bram gaat mee
als Lieke ergens logeert.

En als Lieke
moe is,
ligt Bram dicht bij haar.

Lieke zegt:

**“Jij
hoort bij mij.”**

Waar is Bram?

Op een middag
komt Lieke thuis.

Ze wil Bram
pakken.

Maar Bram ligt
niet
op zijn gewone plek.

Niet op haar
bed.

Niet op de
bank.

Niet in haar
tas.

Lieke kijkt
nog een keer.

Bram is weg.

Lieke zoekt

Lieke zoekt overal.

Onder haar bed.

Achter de bank.

In de kast.

In de keuken.

Ze kijkt zelfs in de wasmand.

Maar nergens is Bram.

Lieke wordt steeds verdrietiger.

“Waar ben je, Bram?”

Ik wil mijn knuffel terug

Lieke gaat op
de grond zitten.

Ze kijkt naar
haar handen.

Haar ogen
worden nat.

“Ik wil
mijn knuffel terug.”

Mama komt bij
haar zitten.

Lieke begint
te huilen.

Mama zegt
niet:

“Het is
maar een knuffel.”

Ze zegt:

**“Ik zie
dat je heel
verdrietig bent.”**

Verdriet mag er zijn

Lieke huilt.

Mama blijft
bij haar zitten.

Ze geeft Lieke
een arm om haar heen.

“Je mag verdrietig zijn,”
zegt mama.

“Je hield heel veel van Bram.”

Lieke knikt.

Dat klopt.

Bram was niet zomaar een knuffel.

Hij hoorde bij
allerlei herinneringen.

We zoeken samen ♡

Als Lieke wat
rustiger is,
zegt mama:

**“Zullen
we samen zoeken?”**

Lieke knikt.

Ze lopen
door het huis.

Mama kijkt in
de woonkamer.

Lieke kijkt
in haar slaapkamer.

Samen kijken ze
nog een keer.

Maar Bram is
nog steeds nergens.

Ook buiten

Misschien
heeft Lieke
Bram buiten laten liggen.

Ze lopen naar
de tuin.

Ze kijken bij
de schommel.

Bij de
zandbak.

Onder de
tafel.

Ook daar ligt
Bram niet.

Lieke zucht.

“Misschien vind ik hem nooit meer.”

Mama pakt haar
hand.

“We weten het nog niet.”

Een lege plek

Die avond ligt
Lieke
in haar bed.

De plek naast
haar
is leeg.

Dat voelt
vreemd.

Lieke mist
Bram.

Ze denkt aan
alle keren
dat hij bij haar lag.

Ze krijgt weer
tranen.

Mama komt nog
even kijken.

“Ik mis hem,”
zegt Lieke.

“Dat snap ik,”
zegt mama.

Een knuffel van mama

Mama gaat
naast Lieke zitten.

Ze trekt Lieke
dicht tegen zich aan.

**“Je hoeft
niet
te stoppen met
verdrietig zijn.”**

Lieke zegt
niets.

Ze kruipt wat
dichterbij.

Soms zijn
woorden
niet genoeg.

Soms helpt het
al
als iemand
dichtbij blijft.

**Lieke voelt:
ik hoef dit verdriet
niet alleen te dragen.**

Herinneringen

De volgende
dag
praat Lieke over Bram.

Ze vertelt hoe
hij
altijd naast haar lag.

Hoe ze hem
meenam
op vakantie.

Hoe ze hem
ooit
zelf een dekentje gaf.

Mama luistert.

Lieke
glimlacht
even.

Daarna wordt
ze
weer verdrietig.

Dat mag.

**Je kunt iemand
of iets missen
en toch mooie
herinneringen hebben.**

We geven het niet op ♡

Mama zegt:

“We kunnen nog iets doen.”

Ze kijken waar Lieke de vorige dag is geweest.

De auto.

De winkel.

De speeltuin.

Mama vraagt het bij de winkel.

Lieke kijkt goed om zich heen.

Maar Bram is nog steeds niet gevonden.

Geen goed nieuws

Thuis komt
Lieke
stil binnen.

Mama ziet het
meteen.

“Nog steeds niet gevonden?”

Lieke schudt
haar hoofd.

Ze begint
opnieuw
te huilen.

“Ik wil Bram.”

Mama houdt
haar vast.

“Ik weet het, Lieke.”

Soms kun je verdriet niet meteen oplossen.

Maar je kunt
wel
samen huilen.

Iets dierbaars verliezen ♡

Lieke denkt na.

“Waarom doet dit zo veel pijn?”

Mama zegt:

“Omdat Bram voor jou heel dierbaar is.”

“Als je iets verliest waar je veel van houdt, kun je daar echt verdriet om hebben.”

Lieke knikt.

Ze begrijpt het een beetje beter.

Haar verdriet is niet raar.

Een kleine verrassing

Een paar dagen later
komt papa thuis.

Hij heeft iets
bij zich.

Geen nieuwe
knuffel.
Maar een foto.

Op de foto
staat Lieke
met Bram.

Ze waren samen
op vakantie.

Lieke kijkt
naar de foto.
Ze glimlacht.

“Ik ben blij dat ik deze heb.”

Mama zegt:

“De herinnering aan Bram blijft bij je.”

Misschien komt Bram terug

Lieke legt de
foto
op haar nachtkastje.

Ze weet nog
steeds
niet waar Bram is.

Misschien komt
hij
nog terug.

Misschien
niet.

Dat vindt
Lieke moeilijk.

Maar ze weet
nu iets:

**Ze hoeft haar
verdriet
niet weg te stoppen.**

Ze mag huilen.

Ze mag missen.

En ze mag ook
weer
lachen.

Troost

Die avond ligt
Lieke
in bed.

Ze heeft haar
foto
naast zich liggen.

Mama stopt
haar in.

“Ben je nog verdrietig?”

“Een beetje.”

Mama geeft
haar
een kus.

“Ik ben bij je.”

Lieke doet
haar ogen dicht.

Ze voelt zich
niet meer zo alleen.

Troost betekent niet dat het verdriet meteen weg is.

Troost
betekent:

je hoeft het niet alleen te dragen.

Jezus is dichtbij ♡

Mama vertelt
Lieke
nog iets.

**“Er is
lemand die
ook dichtbij blijft
als jij verdrietig
bent.”**

“Wie?”

“Jezus.”

Jezus weet
dat verdriet
pijn doet.

Hij ziet
Lieke.

Hij hoort
haar.

En Hij blijft
bij haar.

Lieke denkt
daar
even over na.

**“Dus
Jezus weet
dat ik Bram mis?”**

“Ja,”
zegt mama.

Jezus troost ♡

Lieke legt
haar hoofd
op haar kussen.

Ze denkt aan
Bram.

Ze denkt aan
mama.

En ze denkt
aan Jezus.

Misschien is
haar verdriet
morgen nog niet weg.

Maar ze hoeft
niet bang te zijn.

**Jezus is bij
haar,
ook als ze
verdrietig is.**

Lieke
fluistert:

**“Jezus,
wilt U
bij mij blijven?”**

Daarna doet ze
haar ogen dicht.

Voor ouders en grootouders

Verdriet mag er zijn

Een kind kan veel verdriet hebben

Een kind kan
heel verdrietig
zijn als het iets verliest
waar het veel van houdt.

Een knuffel
kan voor een kind
veel meer zijn dan een speeltje.

Aan een knuffel kunnen
herinneringen zitten.
Een gevoel van veiligheid.
Een gevoel van troost.

Neem het verdriet serieus

Zeg daarom
niet te snel:

"Het is maar een knuffel."

Luister eerst.

Neem het
verdriet serieus.

Geef ruimte om
te huilen.

Een kind hoeft
niet meteen
vrolijk te worden.

Wat troost wél is

Troost betekent niet
dat het verdriet
meteen verdwijnt.

Troost betekent dat een kind
weet:

"Ik hoef hier niet alleen doorheen."

Vertel ook over Jezus

Jezus weet wat
verdriet is.

Hij ziet
mensen die huilen.

Hij blijft dichtbij.

Ook wanneer
een kind
iets mist
dat niet terugkomt.

Een mooie zin voor het kind

Je mag verdrietig zijn.

Je mag iemand of iets missen.

Je hoeft niet alleen te zijn met je verdriet.

Jezus ziet jou.

Jezus is dichtbij.